

Nr 321.

Av herr **Ericsson** i Sörsjön m. fl., *angående skyldighet för försäljare av hästskulptur att tillhandahålla intyg om deras ålder.*

Vid försäljning av hästar är det i regel omöjligt för den icke fackutbildade köparen att kunna fastslå åldern. Av tänderna kan visserligen, åtminstone intill en viss gräns, någorlunda tillförlitligt utrönas huru många år uppnåtts, men härför erfordras att kunskaper förvärvats, vilket medborgare i allmänhet saknar möjlighet ernå. Sedan hästarna tilltagit i ålder och tänderna undergått olika utvecklingsskeden, inträder en tid då man icke med bestämdhet kan ange åldern. När inköp av hästar skall ske, äro givetvis köparna angelägna att erhålla så god valuta som möjligt för inköpssumman. Enär hästarnas livslängd, särskilt vid arbete med timmeravverkningar i skogsbygdsområdena, i allmänhet icke kan räknas högre än 15 år, är det helt naturligt av stort ekonomiskt intresse för köparna, att de vid inköpet icke äro alltför gamla. Och i all synnerhet böra de icke vara högre i ålder än de vid försäljningen uppgivits vara, ty vid sådant förhållande betalas ju delvis för ett obefintligt värde. Mycket ofta förekommer dock i skogsbygderna, till vilka årligen en betydande avsättning av hästar äger rum, att dessa av försäljarna uppgivas vara så och så gamla, medan de i verkligheten uppnått en ålder som är flera år högre än den av försäljaren angivna. Köparna bli härigenom ofta lurade, men då något skriftligt intyg om åldern ej utfärdats av säljarna, kan bedrägeriet ej lagligen beivras. Emellertid uppstå kännbara förluster för köparna, vilka oftast, evad det särskilt gäller skogsbygdsområdena inom landet, äro medborgare i mycket små ekonomiska omständigheter. Inköpet av hästar, vars ålder oriktigt angivits till några år lägre än den verkliga, leder också till, att köparna komma att ställa större fordringar på dem ifråga om arbetsprestation än som skulle vara berättigat med hänsyn till åldern. I sin tur medverkar även detta till ett förkortande av livslängden, vars yttersta konsekvens blir förlust för köparna.

För dem som under lång tid varit i tillfälle att göra dessa iakttagelser anmäler sig helt naturligt frågan, huruvida icke en lagstiftning till motverkande och skydd mot oegentligheter av detta slag kan vara av behovet påkallad. Allt för stora svårigheter synas icke böra föreligga att genom lagstiftning åstadkomma en tillfredsställande reglering av dessa förhållanden. Som en lämplig och framkomlig åtgärd till vinnande av det syftemål varom här är fråga, bör övervägas genomförande av bestämmelser, med skyldighet att vid inträffat födelsefall därom göra anmälan hos veterinären å orten, på vilken skulle åligga att föra register över samma. Försäljarna av hästar böra vara skyldiga tillhandahålla köparna intyg angående åldern, och bör det åligga veterinären utfärda sådana intyg. Men härjämte torde även erfordras straffbestämmelser

för avlämnande av oriktiga uppgifter. Frånvaron av dylika kan nämligen tänkas leda till att lagstiftningen ej blir respekterad.

Åtgärder synas i alla händelser vara nödvändiga, i syfte att stävja de bedrägerier som i förevarande hänseende ofta förekomma, och bör i första hand en utredning härom företagas. Vi tillåta oss på grund härav vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning angående möjligheten att åstadkomma en lagstiftning avseende skyldighet för försäljare av häst-kreatur att tillhandahålla intyg om deras ålder samt att för riksdagen skyndsammast framlägga förslag härom.

Stockholm den 23 januari 1938.

Evald Ericsson
i Sörsjön.

Erik Lundbom.

P. L. Persson,
Undersvik.
